

emberileg-mbívószileg felállalt világot, illetve az elutasított antivilágot, a hamis örökök tartománya, egy keskeny határvonalal egyetemben, ahol a kötet különböző örökrendszer időkönként összehajol egymással, mint kötet bősülő hajlókalan.

drMáriás publicisztikai stílusfel fogása egy az egyben tükrözi tömavélasztását, vagyis tárgynak jellege és selya határozza meg írói modorát, amely ennek folyton igencsak szóles skálán mozog: a szakmailag kifogástalan mbkritikától a humoros-gunyoros karcolatig, a karikatúráig terjed. A stílus nla lonyegben örökítéletet köpvisel. Mbkritikai felköszülsöggel, illetve zeneirodalmi szakavatottsággal mutatja be példul Bukta Imre és Klimó Károly kiállítását, Szkerosi Endre hangköltszetét és Tóth Gábor zajmbívószetét, ugyanakkor epös felhangokkal teleltözdelt mondatok által formázza meg völemönyöt a hamis sztérkul tuszról, a tövös valóságmborokról, az esztrádvilág giccsjelensögeiről, a kultúrát ellepi kacatról. Hol visszafogottabb, moderáltabb és mörtök tartóbb arcát mutatja, hol pedig elereszti magát, nem kímölve elevent és holtat. Vörmörsöklete ezört meglehetősen rapszodikus, de aki festikönt és zenöszkönt ismeri, az tudja, hogy jórósztt expresszív, szertelen, ám rendre koncentrált, tárgynélmaradó. Nem csoda hát, ha az ölcélidörsre inkább alkalmat adó, „oda mondogató” tömékát kedveli, ált

luk ugyanis kiölheti indulatait, amelyek a világ tököletlensöggöknek és egyre tököletlenebbö vilásának felismerése folyton gyülemlenek fel benne.

drMáriás a tekintölytiszteletet semmibe vevő elszentséggel ostorozza a magyar közölet szereplőit, kezdve a giccsfesti ktől, egészen a politikusokig, számolva azzal is, hogy elibb-utóbb egy hadseregnyi ellensöget szerez magának. Szándoka szinte és tisztessöges, zsurnalisztikai örtelemben vögsi kig professzionális. Hangja egyöni, kiállása példörökös. Csak legyen továbbra is fórum, amely a jövőben is teret ad neki.

SZOMBATHY B. LINT

*(Irodalom Kft., Budapest, 2004,
176 oldal, 2200 Ft)*

RICHARD SHUSTERMAN:

Pragmatista esztötika

A hip-hop közeg (graffiti, break, mi-egymás) kötsögbevonhatatlan felhígulása ellenöre is az amerikai populáris kultúra figyelemre möltö teljesítmönyei közöl tartozik. Mert példul az MC, vagyis a hip-hop (leegyszerősítve: a rapzene) mbfajának videóklipekbi l ismert, általában fekete bírb, kántélö megmondóembere nemcsak möölhetősi popiparos, hanem sokszor pródikátor, költö és filozófus is egyben. A nagyvörosok posztmo-

korlat fenntartása és továbbvitele. Emlenkezi esetben (ahogy azt történetileg is megalapozottan végigvezeti) az elbbit végzetesen a nehezen űrtheti sőg gettőjében ragad, hogy az uralkodó elit a társadalmi különbsőgeket elevenen tartva a populáris mőbvőszet termőkei „cirkuszkőnt” vesse oda a kevésbő űrti nőptőmegek elő.

Sajnos a recenzens kőnytelen őnkőnyesen kiragadni egyes sarokpontokat e valóban sokrőtő munkából, amely az irodalom- és interpretációelmőlet iránt őrdeklő dőnek őppőegy jó szívvel ajánlható, mint a társadalomtudományok (így pőldául a szociológia) kőpviselő inek. Szerencsőre Shusterman, jó pragmatistakőnt, maga ajánlja fel az elő szóban, hogy fetiszizálta tárgy helyett őgy használjuk kőnyvőt, ahogy jól esik. És jól esik. Funky!

P. SZATHMÁRY ISTVÁN

(Fordította Kollár József, *Kalligram*
Kiadó, Pozsony, 2003, 512 oldal, 2500 Ft)

HANS BELTING:

Kőpantropológia

Kőptudományi vőzlatok

Belting elő sző *Kép és kultusz* címő kőnyvőben jelezte egy olyan őtfogó kőptőrtőneti munka megírásának

szüksőgessőgőt, amely az antikvitás tradíciójától napjainkig ívelő kulturális vőltőzások fontosabb állomásait (a ma már jócskán szőbnek bizonyuló mőbvőszettőrtőneti perspektíván tőlmutatva) a tőgabb antropológiai szemőlet keretében rekonstruálja. Már itt is nyilvánvalóan vőlt szemőre, hogy a vizsgálandó alkotások köre mind időben, mind tőrben kiegészítősre, tőgítősra szorul, maga az antropológiai szemőlet pedig a kőlőnbőzi kulturális-mőbvőszeti produkciók mőg őtfogóbb őrtelmezősőt teszi szükségesső.

Belting *Kőpantropológiája* az alábbi kihívásoknak kíván megfelelni: őgy vizsgálni a kőpeket, mint amelyek nem testetlenül őramlanak, vagyis világhossz tenni valóság és virtualitás kőlőnbőzi sőgőt; megkőrdi jelezni a kőpek és a vizuális kultúra köző tett egyenlő sőgjelet; felfedni annak a kőrtőtsnek az eredő it, amely a kőpeket *ikonikus jelekkel* azonosítja, mely jelek a hasonlóság alapján köti dnek egy olyan valóságához, amely maga nem kőp, de a kőppel szembeni főlőnyőt mindvőgig megő rzi; s vőgőül kőrdi re vonni a mőzeumok (templomok) mőbvőszeti diszkurzusát, mely semmibe veszi a falakon kívőli profán kőpeket.

Szerőnknek a kortárs „kőpvitákhoz” kapcsolódó tőzisei a vőltőzókony emberi lőnyeg ősszetevi i felő cőfoljék a statikus antropológikumhoz köti dő elő itőleteket, s intenzívő tesznek olyan fontos kőrdő-